

Si algú ha anat seguint la línia d'articles que han sortit publicats al Querol, haurà pogut comprovar les dificultats que tenim els nous cerdans per esdevenir ciutadans de ple d'aquesta comarca. Hem parlat del panorama laboral, de les expectatives de futur, de l'habitatge i de la instal·lació de noves famílies a qualsevol dels pobles cerdans. En aquests articles hem constatat que les dificultats per establir-se aquí són fermes i que a curt termini no sembla que hi hagi solucions.

Per una banda tenim el problema de l'habitatge digne. Que ja en trobes, de llocs on viure, per exemple de lloguer. En aquest cas són sobretot pisos petits a preus més o menys assumibles però massa petits per a una família de cinc membres que hi vulgui viure tot l'any. Normalment són pisos sense armaris grans, amb trasters ridículs i amb una plaça de pàrquing justeta. Si busques coses més grans, les trobaràs a preus de turista, i això vol dir de mil euros en amunt. Qui es pot permetre pagar un lloguer d'aquesta magnitud? I aquí deixem de banda cases, o casetes, que es paguen a tres mil i quatre mil al mes (potser alguns pensareu que exagero, però només cal revisar les webs d'habitatge per adonar-te'n). D'altra banda, si es donés el cas que pots pagar el que et demanen, en el moment que dius que t'hi vols estar tot l'any, llavors ja se't tanquen totes les portes. Exacte, només volen gent de cap de setmana. Hi ha gent que encara se sorprèn que passi això, però us ben juro que és el pa de cada dia.

Després tenim el tema feina. Molta d'estacional, mal pagada i en el sector turístic. Si vols una feina estable, només tens dues opcions: o coneixes algú que t'hi col·loqui, o et fas bomber o mosso. Si a més a més enganxes el moment de la Covid-19, llavors ja pots

anar-t'hi posant fulles. Nosaltres portem tres anys a la Cerdanya i la meva parella no ha tingut manera de trobar-ne una d'estable i que fos mínimament pagada. No volem la feina de la nostra vida, només una de digna.

Davant de tot això, marxem. Bé, potser no és només davant de tot això. Hi ha altres factors, és clar. Un membre més a la família, una casa en propietat allà d'on venim, el suport de la resta de la família. Tot hi influeix, però si haguéssim pogut trobar una casa com cal a Cerdanya i la meva parella tingués una feina decent, estic segur que ens hi haguéssim pogut establir definitivament. Ara marxem i no sé quan tornarem, malgrat que aquí és on ens voldríem quedar. Però, a la vida, a vegades, s'ha de fer un pas enrere per continuar avançant. Esperem que aquest sigui el cas i que tard o d'hora podem tornar per quedar-nos.

Il·lustració original de Carme Peris.
PREMI D'HONOR MARIA RIUS 2020